

Dia Mundial de la FM i de la SFC

II MANIFEST

12 de Maig de 2005

Ara fa un any, els afectats de Fibromiàlgia i de Síndrome de Fatiga Crònica afirmàvem en el nostre primer manifest la necessitat de que els estaments mèdics i polítics reconeguessin com a malalties aquestes carències que afecten tantes dones, homes i nens del món.

Avui, un any més tard, podem constatar el creixement del moviment associatiu i l'interès creixent d'experts i de metges que porten a la necessitat de vincular-se mútuament. L'objectiu, ara, no és aixecar la mà per dir que ens fa mal el cos dintre del cos social. Allò que ens cal ara és que aquestes malalties mereixin l'atenció del Sistema Públic de Salut. Si, en definició lúcida, es diu que la salut és l'absència de malaltia, no és possible concebre un sistema que exclogui malalties, perquè això significaria abocar els malalts a la marginació sanitària.

La Fibromiàlgia i la Síndrome de Fatiga Crònica no poden continuar sent enteses com unes rareses que depenguin de la curiositat científica d'alguns professionals de la Medicina. Dintre la imprescindible burocràcia del Sistema Públic de Salut aquestes malalties han de comptar amb unes codificacions i uns protocols d'actuació que vagin més enllà de les conviccions arbitràries dels responsables sanitaris. Tanta gent que pateix no pot equivocar-se. L'acte de guarir o de pal·liar el dolor del malalt no pot dependre

d'un acte de fe. Davant el dolor no és possible que la Medicina desprecii allò que ignora o, pitjor encara, allò que vol ignorar.

En aquest Dia Mundial de la Fibromiàlgia i de la Síndrome de Fatiga Crònica cal que es proporcionin als professionals les eines necessàries per a l'exercici de la seva responsabilitat i que es faci un crit d'atenció als metges de família per tal que diagnostiquin i tractin degudament els malalts i que els derivin cap als especialistes o cap a unitats de tractament multidisciplinar en els casos més severos. Demanem als responsables de la Sanitat Pública que siguin precisament això, responsables. La mateixa celeritat que demostrarien davant d'una pandèmia inesperada han de demostrar-la amb els centenars de milers d'afectats per aquestes dues malalties. Estem parlant de malalties que impossibiliten el ple desenvolupament de la persona i que s'inscriuen en un univers de dolor que els poders públics han de contribuir a evitar.

La malaltia obliga a una unificació dels criteris que sobreuoli les competències traspassades entre les diferents comunitats autònomes. La malaltia i el dolor uneixen les persones que pateixen. La solidaritat entre elles i la necessitat de sentir-se més acompanyades no contempla orígens. La malaltia i el dolor són conceptes que van més enllà de les llèngües, dels paisatges i de les creències. Els diagnòstics, tractaments, itineraris i protocols haurien de ser homologats el més aviat possible. Un malalt no és

un ciutadà d'una comunitat autònoma. Un malalt és un ciutadà del món de la mateixa manera que no hi ha metges d'una nacionalitat o una altra. Hi ha simplement el mandat hipocràtic universal. D'això és del que es tracta ara. Cal evitar que administracions diverses, prou llastrades en els seus pressupostos sanitaris, vulguin fer veure que no hi veuen.

Els efectes d'aquestes malalties no es limiten al guariment del cos. Hi ha una vessant social que cal atendre immediatament. En funció del diagnòstic i de la gravetat de la malaltia s'han de donar les baixes laborals que corresponguin. I si el grau de la malaltia ho requereix, cal codificar-la com a minusvàlua i, si és el cas, com a invalidesa, amb les prestacions que corresponguin.

És per això que cal posar a disposició de la Judicatura tota la informació necessària sobre aquestes malalties per evitar que determinades situacions dels afectats puguin ser menystingudes, no per la Justícia, sinó per la negligència o falta de coneixement dels que han de jutjar. De la mateixa manera cal conscienciar els empresaris i els sindicats per trobar fòrmules noves que permetin la reinserció laboral limitada dels malalts que puguin accedir-hi.

La força més gran dels malalts de Fibromiàlgia i de la Síndrome de Fatiga Crònica es troba en la seva voluntat de no quedar-se aïllats de la societat. Respondre a aquesta demanda és un mandat

de les administracions. Aquests malalts, sobretot els que estan en edat laboral, no volen abandonar. És per això que cal dotar-los de recursos per a que puguin continuar

Exigim també que s'estimuli la investigació, tant pública com privada, per combatre aquestes malalties que afecten a tanta gent. No es tracta de posar pedassos, sino d'afrontar les malalties des d'un bon començament i mitjançant accions de prevenció. No volem malalts endormiscats, sino la seva reinserció al món dels sans.

En definitiva. Manifestem l'evidència que no hi haurà guariment possible si prèviament no s'estableix una absoluta normalitat en el tractament d'unes malalties que alguns facultatius encara consideren prou anormals com per negar-els-hi la seva existència. Sabem que hi ha una Medicina que escolta el malalt i una altra Medicina que es fixa més en les xifres i que nega la simptomatologia que li diuen a cau d'orella. Totes les associacions que, arreu de l'Estat, es busquen i es troben, tots els professionals que estan començant a investigar remeis pal.liatius, tots tot el conjunt de la societat que pres consciència de la problemàtica del col.lectiu i se l'ha fet seva, no mereixen el silenci de les autoritats sanitàries.

Com dèiem fa un any, només el dolor de la incomprensió i del silenci acaba sent més devastador que el dolor del cos. Els afectats de Fibromiàlgia i de Síndrome de Fatiga Crònica volem expressar la nostra ferma voluntat de Lluita Crònica fins a veure'ns, si no curats, al menys escoltats com a malalts homologats en el millor sentit deontològic del que hauria de ser la Medicina en el moment de la seva més alta excel·lència científica i tecnològica. Amb aquest objectiu farem el possible per desvetllar les inèrcies i per fer-nos sentir com avui s'estan fent sentir els centenars de mil.lers d'afectades i afectats de tot el món.